

Hvad Bestatningen af Skovejendomme angaar, da synes der her at være særlig Grund til en Omregulering; thi Ulighederne i denne ere større end i det almindelige Hartkorn, medens det dog ikke kan antages, at Ulighederne ved Skovskyllden ere ublignede i samme Grad som ved Gammelskatten; thi Afgifterne paa Skovskyllden ere ikke som Gammelskatten flaaede fast for hver enkelt Ejendoms Vedkommende og ved Lov forkyndt som uforanderlige; Skovskyllden er tværtimod en Skyldbætningsmaalestok, der er i lige saa fuld Gyldighed som det nye Hartkorn, og hvorefter der stadig bliver paalagt ny Skat.

Medens man derfor, som foran bemærket, har anset det for rigtigst at lade Gammelskatten urørt, vil det efter det ubvillede være en hensigtsmæssig Foranstaltning i øvrigt at lade Bestatningen af Landejendomme foregaa efter en mere retfærdig og ligelig Maalestok, hvorved det tillige bliver muligt at lade en forholdsmæssig Del af Skatten gaa over paa Prioriteitshaverne, saa at Ejeren kun svarer Skat af den Del af Ejendommen, han virkelig ejer.

Det er derfor anset for rettest helt at ophæve Land- og Vigningskatten og afløse den med en anden, mere tidssvarende Skat paa Landbrugsejendomme.

Ogsaa Bygningsafgiften har jævnlig været Genstand for Klager og Angreb, som ikke gavne Berettigelse. Da den imidlertid i sin Tid er paalagt som et Sideskifte til Skatterne paa Landbrugsejendomme, har man ved denne Lejlighed anset det for rettest kun at nedsætte den med et Beløb, som omtrent kunde skønnes at svare til Land- og Vigningskatten paa Landejendomme, medens den resterende Del nærmest maa anses for svarende til Gammelskatten. Da de nu gældende Afgiftsatsfer ere højst ubekvemme for Udregning af Afgiften, har man dog fundet det rettest samtidig at ansætte den til hele — eller dog halve — Dre fremfor at nedsætte den med en Brøddel, der kun vilde give endnu ubekvemme Tal at regne med. Der er herved tillige søgt at tilvejebringe et nogenlunde ligeligt Forhold imellem Skattelektelsen for Landdistrikterne og for Købstæderne.

Naar da de her nævnte Skatter og Afgifter tænkes afløste med Skatter paa de faste Ejendomme af omtrent tilsvarende Omfang, men paalignede efter et hensigtsmæssigere Grundlag, maa det vistnok anses for rigtigst samtidig at inddrage ogsaa andre Erhvervsilder under direkte Skat til Staten. Man føres derved naturligt til at foreslaa de fornævnte Skatter afløste ved Hjælp af en almindelig Formue- og Indkomstskat til

Staten. Men denne faar da ogsaa ganske naturligt en noget anden Karakter end den i de nærmest foregaaende Aar foreslaaede Indkomst- og Formueskat, og det saa meget mere, som der imod denne kan gøres forskellige Indvendinger af ikke ringe Vægt gældende.

Medens det har været tilfattet ved de Rigsdagen i de seneste Samlinger forelagte Lovforslag angaaende en Indkomst- og Formueskat til Staten at søge indført en Bestatningsform, hvorved enhver Person og Institution i Landet blev bestattet i Forhold til vedkommendes Indkomst og Formue, har man da ved nærværende Forslag saa vidt muligt søgt at iværksætte en Bestatning af de fra Formue hidrørende Indkomster der, hvor de komme frem, eller med andre Ord at søge etableret en Indkomsttilbæst i Forbindelse med en personlig Indkomstskat paa de Omraader, hvor Rildebestatningen i Følge Sagens Natur ikke eller i alt Fald kun vanskeligt laaber sig anvende.

Den personlige Indkomst- og Formueskat lider af den Mangel, at man vanskeligt kan saa Indtægterne og Formuerne rigtig og ligeligt frem til Bestatning, saa at navnlig en Del af den skattepligtige Formue unddrager sig Bestatningen, og det tilbels netop den Formue, som bedst kan taale Skatten, samt at overhovedet en stor Del af Befolkningen hverken er vant til eller forstaaer at opgøre sin Indkomst paa rette Maade. Som Følge heraf bliver den personlige Indkomst- og Formueskat i Virkeligheden ulige og uretfærdig, idet den rammer uforholdsmæssigt haardt den, der opgiver sin Indtægt og sin Formue nøjagtigt og samvittighedsfuldt saa vel som den, hvis Indkomst er af en saadan Art, at dens Størrelse let kan konstateres.

Ved Indkomsttilbæstningen undgaar man i alt Fald for en stor Del dette, saa at man opnaar, at Skatten af den Indkomst, der hidrører fra Formue, kan komme til at hvile fuldstændigere og mere lige paa de Omraader, der skulle beskattes, ligesom den ogsaa i ringere Grad end den personlige Indkomst- og Formueskat giver Plads for den Vilkaarlighed overfor de enkelte Skatteydere, som man med Føje bebrejder sidstnævnte Skat.

Skatteyderne skulle derhos ikke altid som ved den personlige Indkomstskat udbetale Penge, de have faaet ind, som de maa afte maa samle sammen paa i længere Tid, og som de ofte ere i Forlegenhed for at skaffe til Besæ, idet Skatten i mange Tilfælde ikke bliver en positiv Udbetaling af allerede modtagne Penge, men et Udbrag, der lides ved Pengenes Modtagelse.